

عبودیت

حضرت نقطه اولی، حضرت بهاء الله

اصلی فارسی



لوح رقم (6) امر و خلق - جلد 2

۶ - عبودیت

و نیز در شرح کوثر از حضرت نقطه است قوله الاعلی: قل انی عبد الله مصدق لما معکم من حکم القرآن... و اشهد انی عبدک آمنتم و اعترفت بقدرتک الخ

و در باب اول از واحد تاسع بیان است قوله الاعلی: نقطه بیان عبدی بوده مخلوق و مرزوق و مولود و موروث و آنچه من الله تکلم نموده از او است نه از او که کسی غلو نماید و از حد عبودیت تجاوز نکند .

و از حضرت بهاء الله در سوره الملوک است قوله الاعلی: و ما انا الا عبد آمنتم بالله و آیاته و رسله و ملائکته و یشهد حینئذ لسانی و قلبی و ظاهری و باطنی بانه هو الله لا اله الا هو ما سواه مخلوق بامرہ و منجعل بارادته لا اله الا هو الخالق الباعث المحیی المیت و لکن انی حدثت نعمه التي انعمنی الله بجوده و ان کان هذا جرمی فانا اول المجرمین و اکون بین ایدیکم مع اهلی فافعلوا ما شئتم و لا تكونن من الصابرن لعل ارجع الی الله ربی فی مقام الذی یخلو فیہ عن وجوهکم و هذا منتهی املی و بغیتی و کفی بالله علی نفسی لعلم و خبیر .

و در دعاء یدعوه محیی الانام فی الایام قوله الاعلی: بسم الله الاعظم الامنع الاقدس العلی الابهی سبحانک اللهم یا الهی تسمع حنینی کحنین الثکلی و طرفی الی الافق الاعلی تری و لا تری الی متی یا الهی ترکنتی هولاء الذین کفروا بنعمتک و جاحدوا بآیاتک و انکروا حقک و اعترضوا علیک و اعرضوا عنک خلصنی یا الهی بفضلک و رحمتک ثم اظهر ما وعدتني... یا محبوب البهاء و مقصود البهاء کلها سترت نفسی اظهرتها بامرک و کلها فررت منهم ارجعتنی الیهم بقدرتک و سلطانتک... و ما الذ عبودیتی لنفسک و قد بلغت فیها الی مقام کلها اشاهدا رضا



ORIGINAL

احب ان اکب بوجهی علیها خاضعاً لوجهک و ساجداً لنفسک فوعزتک لو لم اکن ناظراً الی قضائک المحتوم ما اظهرت نفسی الا بالعبودية الصرفة بین بریتک و لکن انت قضیت بقدرتک ما اردت و امضیت ما شئت لیثبت ما نزل فی بیان و الا انی اجیبت بان اخضع لكل وجهه کان خاضعاً لوجهک ان الذین تجاوزوا عن عبودیتک اولیئک ما وجدوا لذتها اسألک یا مالک ممالک البقاء بان توفقنی و احبتی علی خدمتک و العبودية فی کل شأن لنفسک .

و در مناجاتی در ایام صیام قوله الامنع و ما کان مقصودی یا الهی فیما نطقت به بین یدیک الا لیظهر عبودیتی بین بریتک و یشهد کل بانی انا السائل و انک انت المسؤول و انی انا الداعی و انک انت المجیب و الا فوعزتک مرادی ما اردت و مقصودی ما قضدت و املی ما قضیت من فرق بین مشیتی و مشیتک انه کفر بک و اتخذ لک شریکائی ملکک و بمشیتی اظهرت مشیتک لو لا الهی ما کانت هی مرادی فداک یا مراد البهاء مقصودی فداک یا مقصود البهاء مشیتی فداک یا مضمرم نار البهاء و یا ایها المشتعل فی صدر البهاء و یا ایها الناطق بلسان البهاء و در کتاب بدیع قوله الابداع و این غلام جز عبودیت صرفه دوست نداشته فولذی نفسی بیده عبودیت محبوب جانم بوده بشأنی که کلها اشاهد موفقا من مواقف الارض احب ان اخر علیه سجدا .

و در مناجاتی قوله الاعلی: بسم الذی بذکره یحیی قلوب الملاء الاعلی سبحانک اللهم یا الهی تشهد و تری کیف ابتلیت بعد اذا ما اردت الا الخضوع لدی باب رحمتک الذی فتحته علی من فی ارضک و سمائک و ما امرتهم الا بما امرتني و ما دعوتهم الا بما بعثتني به و عزتک ما اردت بان استعلی علی احد بشأن من الشؤون و ما اردت ان افتخر علیهم بما اعطیتني بحدک و افضالک لانی لا اجدی یا الهی لنفسی ظهوراً تلقاء ظهورک و لا امر الا بعد اذنک و ارادتک بل فی کل حین نطق فؤادی یا لیت کنت تراباً تقع علیه وجوه المخلصین من احبائک و المقربین من اصفیائک لو یتوجه ذو اذن الی ارکانی لیسمع من ظاهری و باطنی و قلبی و لسانی و عروقی و جوارحی یا لیت یظهر منی ما تفرج به قلوب الذین ذاقوا حلاوة ذکر ربی العلی الاعلی و یصعد بندائی احد الی جبروت امرک و ملکوت عرفانک یا من بیدک ملکوت البقاء و ناسوت الانشاء ان قلت الی الی یا ملاء الانشاء ما اردت بذلك الا امرک الذی به اظهرتني و بعثتني لیتوجهن کل الی مقر وحدانیتک و مقعد عز فردانیتک .

و در لوح خطاب بشیخ محمد تقی نجفی اصفهانی قوله الابهی حق جل جلاله از برای ظهور جواهر معانی از معدن انسانی آمده یعنی مشارق امر و مخازن لثالی علم او چه که انه تعالی غیب مکنون مستور عن الانظار انظر ما انزله الرحمن فی القرآن لا تدرکه الابصار و هو یدرک الابصار و هو اللطیف الخبیر

و قوله الابهی آنجناب یا غیر گفته سوره توحید را ترجمه نمایند تا نزد کل معلوم و مبرهن گردد که حق لم یلد و لم یولد است و باینها بریویت و الوهیت قائل اند یا شیخ این مقام مقام فنای از نفس و بقاء بالله است و این کلمه اگر ذکر شود مدل بر نیستی بحت بات است این مقام لا املک لنفسی نفعا و لا ضرا و لا حیاة و لا نشور

است... مقصود از ذکر الوهیت و ربوبیت را عباد ملتفت نشده اند چه اگر بیابند از مقام خود قیام کنند و بکلمه تینا الی الله ناطق گردند حضرت خاتم روح ما سواه فداه میفرماید لنا مع الله حالات نحن فیها هو و هو نحن و هو هو و نحن نحن از این مقام هم گذشته چرا مقامات دیگر را که قلم ابهی نازل ذکر نموده اند لسان مظلوم در اکثری از ایام و لیلی باین کلمات عالیات ناطق الی الھی الھی اشهد بوحدانیتک و فردانیتک و بانک انت الله لا اله الا انت لم تزل کنت مقدساً عن ذکر دونک و ثناء غیرک و لا تزال تکون بمثل ما قد کنت من قبل و من بعد اسألك یا مالک القدم بالاسم الاعظم و بتجلیات نیر ظهورک فی طور البیان و بامواج بحر علمک فی الامکان ان تؤیدنی علی یقربنی الیک و یقطعن عن دونک و عزتک یا اله الکائنات و مقصود الممکنات احب ان اضع وجهی علی کل بقعة من بقاع ارضک لعله یتشرف بمقام تشرف بقدم اولیائک... برستی میگویم ولوجه الله میگویم این عبد و این مظلوم شرم دارد خود را بهستی و وجود نسبت دهد تا چه رسد بمقامات فوق آن... و نفسی که باین مقام رسیده البته از نخوت و کبر و غرور مبرا است آنچه گفته شد من عند الله بوده انه شهد و یشهد و هو العلیم الخبیر .

و قوله الاعلی: سبحان الله ذکر الوهیت و ربوبیت که از اولیاء و اصفیاء ظاهر شده آنرا اسباب اعراض و انکار قرار داده اند حضرت صادق فرموده العبودیة جوهرة کنهها الربوبیة و حضرت امیر در جواب اعرابی که از نفس سؤال نموده ثالثها اللاهوتیة الملکوتیة و هی قوة لا هوتیة و جوهرة بسیطة حیة بالذات الی ان قال علیه السلام فهی ذات الله العلیا و شجرة طوبی و سدرة المنتهی و جنة المأوی حضرت صادق فرموده اذا قام قائمنا اشرفت الارض بنور ربها و همچنین از ابی عبدالله حدیث طویلی ذکر شده و از جمله نصوص حدیث مذکور این کلمه علیا است فعند ذلك یهبط الجبار عز وجل من الغمام و الملائكة و فی القرآن العظیم هل ینظرون الا ان یأتیهم الله فی ظلل من الغمام و در حدیث مفصل میفرماید یسند القائم ظهره الی الحرم و یمدیة المبارکة فترى بیضاء من غیر سوء و یقول هذه یدالله و یمین الله هر نحو این احادیث را معنی نموده اند آثار قلم اعلی را هم معنی نمایند حضرت امیر فرموده انا الذی لا یقع علیه اسم و لا صفة و همچنین فرموده ظاهری امامة و باطنی غیب لا یدرک قال ابو جعفر الطوسی قلت لا یبعد الله انتم الصراط فی کتاب الله و انتم الزکوة و انتم الحج قال یا فلان نحن الصراط فی کتاب الله عز وجل و نحن الزکوة و نحن الصیام و نحن الحج و نحن الشهر الحرام و نحن البلد الحرام و نحن کعبة الله و نحن قیلة الله و نحن وجهه الله .



در قرآن کریم است قوله جل و عز و ما رمیت اذ رمیت و لکن الله رمی و از احادیث قدسیه است یا ابن آدم انا غنی لا افتقر اطعنی فیما امرتک اجعلک غنیا لا تفتقر یا ابن آدم انا حی لا اموت اطعنی فیما امرتک اجعلک حیا لا تموت انا اقول للشئی کن فیکون اطعنی فیما امرتک اجعلک تقول للشئی کن فیکون ما تقرب الی عبدی بمثل اداء ما افترضت علیه و لا یزال عبدی یتنفل حتی احبه و من احببته کنت له سمعا و بصرا ویدا

و مؤيدا اذا دعانى احبيته و ان سألنى اعطيته و قول النبي عم لى - مع الله وقت لا يسعنى فيه ملك مقرب و لا نبي مرسل كشف المحجوب عن ام سلمه زوج النبي صلى الله عليه و سلم انه سمع خصومة بباب حجرته (و كان ذلك على ارث قديم) نفرج اليهم فقال انما انا بشر و انه ما يأتينى الخضم فلعل بعضكم ان يكون ابلغ من بعض فاحسب انه صادق فاقضى له بذلك فمن قضيت له بحق مسلم فانما هي قطعه من النار فليأخذها او ليتركها رواه البخارى و مسلم كتاب ادب النبي و قال رسول الله انا فيما لم يوح الى كاحدكم .